

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac ex probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniæ Agrippinæ, 1707

Q. 137. An aliquando liceat mutuanti accipere aliquid supra sortem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42561

detur velle *Christus* Luc. 6. v. 34., *Si mutuum dederitis his, à quibus speratis recipere, quæ gratia est vobis? nam & peccatores peccatoribus fœnerantur, ut recipiant equalia. Neque dicas, id esse puri consilii, nam v. 35. subdit, verumtamen diligite inimicos vestros, benefacite & mutuum date nihil inde sperantes, est autem præceptum diligendi inimicos & beneficium præstandi proximo, secundum dicta l. 2. n. 182. & à n. 200., Christus autem similiter loquitur de gratis mutuando: & quidem verbis illis Christi contineri præceptum prohibens usuras docent AA communiter cum *Sal. Lugo* & aliis: atque ideo *Urb. III.* & *Leo X.* apud *Moy. t. 1. c. 6. d. 6. q. ult. n. 13.* ex eodem loco usuras damnant, estque hoc accommodatum præsentis miseræ proximi, cui in necessitate gravi facilis erit petere mutuum quàm eleemosynam: Hinc cum *Vasq.* & aliis contra *Bonac.* in Dec. d. 3. q. 4. p. 6. n. 16. dicendum est, quando ex præcepto Charitatis obligor dare mutuum, me non posse ob lucrum cessans aliquid accipere supra sortem, quia licet ex iustitia non teneor mutuare, tamen absolutè teneor sub peccato, ergo in conscientia non potero petere lucrum ab hoc mutuatorio. An autem obliger proximo extremè indigenti donare vel sufficiat dare mutuum, dictum est l. 2. n. 207.*

850 Q. 137. An aliquando liceat mutuantibus accipere aliquid supra sortem. R. Aliqui absolutè negant, 1. Quia *Christus* Luc. 6. id improbat. 2. Quia Cap. Quod autem, & seqq. 14. q. 3. dicitur, Si plus quàm dedisti, exspectes accipere, fœnerator es: Quidquid supra datum exigitur, usura est: Quidquid sortis accedit, usura est: Quidquid ultra sortem exigitur, usura

sura est &c. Sed communis sententia est licere aliquid accipere, si accedat justus aliquis titulus, & constabit ex dicendis; Unde Christus, & citatae leges aliaque similes, aut etiam SS: PP: familia dicentes tantum loquuntur de eo, quod per se est, & quando aliquid acciperetur ratione mutui, non autem si per accidens aliunde accederet justus titulus.

Q. 138. *Quid notandum sit circa titulum accipiendi aliquid ob periculum fortis.* R. Seqq: §. 1. Hunc titulum esse justum, docent ferè omnes contra paucos apud *Dian.* p. 1. t. 8. R. 37. Et id verum esse, quando esset periculum tantum probabile amittendæ fortis, tenent *Silv. Serra, Moya* supra à n. 2. aliique cum *Castrop:* d. 4. p. 17. n. 3. Ratio est, quia hinc & nunc non obligor mutuare, uti suppono, nam *dare mutuum non semper tenetur homo*, inquit, *S:Th: 2:2:q:78:a:1:ad 3.*, ergo nec obligor subire illud periculum, illud autem subire est pretio æstimabile, uti certum est, & manifestè ostendit ex jure & Authoribus *Covarr:* l. 3. variarum c: 2: n: 5., ergo si subeam in favorem mutuatarii, possum ideo accipere aliquid.

Objicies. Periculum fortis est aliquid intrinsicum mutuo, ergo non potest vendi à mutuantem, sicuti qui mutuat alteri equum, non potest ei vendere celeritatem equi, quia hæc celeritas est aliquid ipsius equi mutuati, cujus dominium acquirit mutuatarius. 2. Quod exigitur pro periculo fortis, etiam est expositum periculo, ergo licebit in infinitum plus & plus exigere ratione periculi. 3. Petendo aliquid propter periculum, augetur periculum, quia quò plus debebit, tantò majus erit periculum, ne non satisfaciat, ergo injustè